

EEN LEERLING VAN WINKELIER POST

In samenwerking met de Donnerschool in De Glind en het Arbeidstrainingscentrum (ATC) heeft het Jeugdorp De Glind Dok 14, de restaurantschool, opgezet. In de restaurantschool leren de kinderen het horecavak in de praktijk, waardoor zij een vakdiploma kunnen halen. Dat is niet nieuw. Wie de geschiedenis van het Jeugdorp De Glind kent weet dat leerling bedrijven een belangrijke rol hebben gespeeld in het leven van oud bewoners.

Één van die bedrijven was de winkel in het dorp en dan bedoel ik de oude winkel en niet de Rudolphshop waar Bruin van Garderen dertig jaar lang de scepter heeft gezwaaid. De eerste winkelier van het oude winkeltje was de heer Grasdijk en daarna kregen we te maken met winkelier Post. Mocht Bruin van Garderen in de jaren 1970 tot 2001 een bekende persoonlijkheid zijn, in de periode voor 1963 was dat winkelier Post; een bijzonder mens. Degene die daar meer over kan vertellen is Ferdinand van Laar, Ferrie, voor veel oud bewoners. We kwamen hem op het spoor via de facebookpagina van 'Oud bewoners jeugdorp De Glind'. Hij is één van de leerlingen van Post. Enthousiast word ik begroet en als ik zijn flat binnen loop dan moet ik uitkijken dat ik niets omstoot. Ferrie blijkt een rasechte verzamelaar te zijn van Aziatische en Afrikaanse kunst. Bij de eetkamertafel in de open keuken is nog een plekje vrij, maar daar houdt het dan ook mee op; wat een verzameling. Onder het genot van een bakkie koffie en een lekker stuk mokkataart laat ik Ferrie aan het woord.

De J.H. Donnerschool

“Ik ben geboren op 13 december 1946 en was tien jaar oud toen ik uit huis werd geplaatst en op het jongenspaviljoen terecht kwam. Monna Bolt was daar volgens mij de hoofdleidster. Ik heb daar geen slechte tijd gehad. Ik kan mij nog herinneren dat ik in de klas kwam bij meester van Koeveringe. Een ietwat dikke, aardige man. Samen met een aantal andere leerlingen hebben we een wereldkaart op schaal gemaakt. Het was een soort drie dimensionale kaart. We hebben de werelddelen met een figuurzaag uitgezaagd. Het idee van Van Koeveringe was om de hoofdsteden te voorzien van lampjes. Als hij dan met een aanwijsstok een hoofdstad aanwees dan moest een lampje gaan branden. Zover zijn we niet gekomen, maar het was wel een hele bijzondere wereldkaart. Van Koeveringe kon ook mooi voorlezen. Op vrijdag, het laatste lesuur van de week, las hij voor uit het boek Beekman en Beekman van Toon Kortooms; een prachtig en humoristisch boek.

De winkel van Post

Na schooltijd werkte ik in de winkel van Post van 16.00 – tot 18.00 uur. Ik weet niet of je de winkel nog kent. Het was echt een oud winkeltje. Aan de voorkant had je links en rechts van de voordeur een etalageruit. Als je binnenkwam was er links een toonbank en in het midden een vitrine met snoep en chocolaterie. Rechts was nog een toonbank maar die was niet bestemd voor de klanten. Post zelf zat altijd achter een groot bureau. Daar stond een oude kassa op en een schemerlampje met een kapje. Post had een bruine stofjas aan. Hij was oud voor zijn leeftijd en ik had het idee dat hij het wel gezien had en verlangde naar zijn pensioen. De takel buiten aan de gevel om goederen naar boven te hijsen, hebben wij niet meer gebruikt. Alles sleepten we via de trap naar boven en dat was best zwaar. Het waren van die 50 kilo balen met suiker, zeepoeder, etc. We waren niet alleen

een winkel maar ook een soort distributiecentrum voor de andere bedrijven. Er was nog een oude potkachel daar stookten we in de wintermaanden de winkel warm mee. Die warmte zorgde wel eens voor onaangename verrassingen. We hadden achter in de winkel van die flessen limonade gazeuse staan van het merk Exota. Als het warm weer was of we stookten het te warm dan ontploften die flessen. Je schrok je af en toe kapot. Op 14 jarige leeftijd na mijn lagere schooltijd op de J.H. Donnerschool kwam ik volledig in de leer bij Post. Er was nog een andere jongen maar zijn naam weet ik niet meer. Je kunt zeggen dat ik bij Post het vak van kruidenier heb geleerd. Post vertrouwde mij ook de bestellingen toe. Ik ging dan met een boekje langs de gezinnen op de Rudolphstichting. Ik maakte de bestellingen klaar, bezorgde die en rekende de boodschappen met de klanten af.

Het afscheidsfeest van Post

Dat weet ik nog goed. We hebben het liedje De Olieman van Louis Davids bewerkt. De eerste zin van het refrein van het liedje ging als volgt: De olieman heeft zijn jasje uitgedaan. Dat had te maken met het feit dat hij altijd in een stofjas rondliep en we verkochten petroleum. We hadden in een schuur bij de oude smederij een opslagplaats voor petroleum. De gezinnen kwamen daar met kannetjes en daar kon twee liter petroleum in. Dat regelde Post altijd zelf. Het was een mooi feestje en de man was blij dat hij met pensioen ging. Hij had het wel gezien.

Mijn loopbaan

Na het tijdperk Post ben ik vanaf mijn zestiende gaan werken bij Simon de Wit. Een groot deel van het geld dat je verdiende droeg je af aan de Rudolphstichting, 75% om precies te zijn. De rest mocht je zelf houden. Ik zou daar beginnen als bediende maar ik werd ingeschaald als leerling bediende. Ik maakte mij daar niet zo druk over omdat ik het geld toch niet mocht houden, maar achteraf heb ik daar wel werk van gemaakt. Mijn hele leven tot aan mijn pensioen leeftijd heb ik gewerkt in het kruideniersvak en ik heb daar carrière gemaakt. Toen Simon de Wit werd overgenomen door Albert Heijn ben ik meegegaan. Je kunt dus zeggen dat vakbaas Post mij de eerste beginselen heeft bijgebracht van het kruideniersvak en daar ben ik hem dankbaar voor.

Foto's

We bekijken nog een aantal oude foto's uit de fotoboeken van Monna Bolt, mej Woltjer, Van Holland en Ferrie zelf. Zo komen we nog een paar foto's tegen van het kerstspel uit 1963 waar Ferrie één van de drie koningen speelde. Bij één van de foto's merkt Ferrie op: Over één van de jongens op de foto, die met de kerst naar huis ging, ging het verhaal dat hij dood op straat gevonden is. Hij zou doodgevroren zijn. In het kerstspel speelde hij de rol van Jozef. In ieder geval kwam hij niet meer terug. Dat zijn van die dingen die in je geheugen blijven hangen. Dat zal vast te maken hebben gehad met het feit dat het een hele strenge winter was. De Glind was in die winter volledig ingesneeuwd en de sneeuw lag meters hoog."

Tot slot

Als ik afscheid neem van Ferrie kijk ik nogmaals met bewondering naar de verzameling Afrikaanse en Aziatische kunst. Onstabiel als ik ben moet ik mijn best doen om niets om te stoten. Maar het lukt.

Jaap Krediet

oktober 2016